

ROZHODOVANIE O TROVÁCH OBČIANSKEHO SÚDNEHO KONANIA A ZÁKLADNÉ PRÁVO NA SÚDNU OCHRANU

Pri meritórnych rozhodnutiach v občianskom súdnom konaní, ktoré sa nevyhlasujú, a teda účastník konania objektívne nemá možnosť dozvedieť sa o skutočnosti zakladajúcej plynutie lehoty na vyčíslenie prisúdených trov konania, je povinnosťou konajúceho súdu vyzvať účastníka konania, ktorý má právo na náhradu trov konania, na vyčíslenie prisúdených trov. Len takýmto postupom možno zabezpečiť v procesnej fáze rozhodovania o náhrade trov konania rovnosť účastníkov konania, v ktorom sa meritórne rozhodnutie vyhlasuje, a účastníkov konania, v ktorom sa rozhodnutie vo veci nevyhlasuje.

(Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 116/09 z 28. júla 2009)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júla 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a namietaného porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom uznesenia Krajského súdu v Žiline vydaného 31. októbra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 332/2008 o trovách konania a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti A., s. r. o., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline vydaným 31. októbra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 332/2008 vo výroku o trovách konania p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline vydané 31. októbra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 332/2008 vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti A., s. r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 265,92 € (slovom dvestošesťdesiatpäť eur a deväťdesiatdva centov), ktoré je Krajský súd v Žiline p o v i n n ý vyplatiť na účet advokátke JUDr. M. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 116/09-13 z 21. apríla 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) vydaným 31. októbra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 332/2008. Vo zvyšnej časti ústavný súd predloženú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci.

Sťažovateľ doručil 12. augusta 2008 Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) návrh na nariadenie predbežného opatrenia proti odporcom Ing. L. P. a L. P., obaja bytom K. (ďalej len „odporcovia“). V tomto návrhu sťažovateľ žiadal, aby okresný súd zakázal odporcom „odstrániť, poškodiť, prerušiť, preložiť, odpojiť od prívodu elektrickej energie káblovú prípojku nízkeho napätia uloženú na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území K. parc. č. 6/24 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 000 m² a to aj prostredníctvom tretích osôb“, a to až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o určenie, že predmetná nehnuteľnosť je zaťažená v návrhu konkretizovaným vecným bremenom. Zároveň sťažovateľ okresnému súdu navrhol uložiť odporcom povinnosť zaplatiť trovy konania.

Okresný súd uznesením č. k. 17 C 166/2008-27 z 2. septembra 2008 vyhovel návrhu sťažovateľa a nariadil predbežné opatrenie v navrhovanej podobe, pričom súčasne uložil sťažovateľovi povinnosť podať do 30 dní od doručenia uznesenia určovaciu žalobu. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že odporcov zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi trovy konania v sume 1 000 Sk, čo zdôvodnil poukazom na skutočnosť nevyčíslenia trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva právnym zástupcom sťažovateľa.

Odporcovia doručili 22. septembra 2008 okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, v ktorom navrhli, aby krajský súd ako súd odvolací zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu tak, že návrh sťažovateľa zamietne. Požadovali tiež zaviazať sťažovateľa na náhradu trov konania.

Sťažovateľ na základe výzvy doručil 2. októbra 2008 okresnému súdu vyjadrenie k podanému odvolaniu odporcov. V ňom okrem vyjadrenia k meritu sporu a okrem návrhu na potvrdenie prvostupňového uznesenia navrhol „zaviazať odporcov v rade 1) a 2) aj na znášanie odvolacích trov konania a nášho právneho zastupovania“.

Krajský súd po predložení spisu na rozhodnutie o podanom odvolaní 31. októbra 2008 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a zároveň sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Výrok o trovách konania o odvolaní zdôvodnil krajský súd tak, že sťažovateľ „mal v prejednávanej veci plný úspech, avšak trovy odvolacieho konania si nevyčísľil podľa § 151 ods. 1 O. s. p. a odvolací súd mu preto ich náhradu nepriznal“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu zdôvodnil sťažovateľ porušenie ním označených základných práv a práv tým, že krajský súd nerešpektoval ustanovenie § 151 ods. 4 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania krajského súdu (ďalej aj „OSP“). Sťažovateľ tvrdil, že

krajský súd ho nevyzval na vyčíslenie trov konania tak, ako mu to ukladá uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku. Vec tak podľa jeho názoru nebola správne právne posúdená, čím „došlo k nesprávnemu a nespravodlivému rozhodnutiu... Krajského súdu v Žiline.“. Výrok uznesenia krajského súdu označil sťažovateľ za rozporný so zákonom.

Po čiastočnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 12. mája 2009 vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti, na zaslanie súdneho spisu a na oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Predseda krajského súdu doručil 5. júna 2009 ústavnému súdu vyjadrenie, ktorého prílohou je vyjadrenie vec prerokujúcej predsedníčky senátu JUDr. R. V uvedenom vyjadrení sa k spornej otázke nepriznania trov odvolacieho konania sťažovateľovi uvádza, že na základe uplatnenia si trov odvolacieho konania sťažovateľom „odvolací súd bol toho názoru, že aj keď mal navrhovateľ v prejednávanej veci plný úspech, trovy odvolacieho konania si nevyčísliť, a preto mu ich náhradu ani nepriznal“. Ďalej predsedníčka senátu dôvodila tvrdením, že sťažovateľ bol „zastúpený kvalifikovaným zástupcom, ktorý pokiaľ chcel, aby mu bola náhrada trov právneho zastúpenia priznaná, mal si tieto súčasne s podaním vyjadrenia k odvolaniu vyčísliť. Tak ako využil právo sa vyjadriť k odvolaniu nemohla byť pre neho záťaž vyčísliť trovy konania. S ohľadom na predmet veci – vydanie predbežného opatrenia pred začatím konania (§ 74 ods. 1 O. s. p.) ani splnomocnený zástupca nemohol mať pochybnosti, že na odvolacom súde sa vec skončí bez nariadenia pojednávania“. S týmto vyjadrením sa predseda krajského súdu stotožnil, oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania, a zaslal ústavnému súdu vyžiadaný spis krajského súdu i spis okresného súdu.

Vyjadrenie krajského súdu zaslal ústavný súd 29. júna 2009 právnej zástupkyňi sťažovateľa s možnosťou zaujať stanovisko. Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila 10. júla 2009 ústavnému súdu stanovisko, v ktorom zopakovala argumentáciu z odôvodnenia sťažnosti zdôrazňujúc skutočnosť, že krajský súd porušil § 151 ods. 4 OSP, „nakoľko nás nevyzval na vyčíslenie trov konania napriek tomu, že my sme si tieto uplatnili“. V stanovisku je vyjadrený súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd už viackrát vyslovil názor (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 23/06), že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05). A contrario, ak všeobecný súd koná v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v súdnom konaní, môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

Zásadná námietka sťažovateľa proti postupu a následne aj rozhodnutiu krajského súdu o trovách odvolacieho konania sa zakladala na tvrdení, že krajský súd nerešpektoval ustanovenie § 151 ods. 4 OSP a pred rozhodnutím o trovách odvolacieho konania nevyzval sťažovateľa na vyčíslenie uplatnených trov.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 OSP ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 151 ods. 4 OSP ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane.

Citované ustanovenia § 151 ods. 1, 2 a 4 OSP sú pre konajúci súd záväznými pravidlami upravujúcimi postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania. Z tohto hľadiska ich možno chápať ako procesné garancie realizovateľnosti práva účastníka na náhradu trov konania, ktoré mu Občiansky súdny poriadok (§ 142 ods. 1 OSP) vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu priznáva.

Občiansky súdny poriadok rozlišuje rozhodovanie o povinnosti nahradiť trovy konania a rozhodovanie o výške prisúdených trov konania. Toto rozlišovanie má aj svoje formálne vyjadrenie, keď Občiansky súdny poriadok predpokladá situáciu, v ktorej konajúci súd v meritórnom rozhodnutí rozhodne len o povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods. 1 prvá veta OSP) a až neskôr samostatným uznesením prizná účastníkovi konania majúcemu právo na náhradu trov trovy v konkrétnej sume (§ 151 ods. 1 druhá veta a § 151 ods. 2 OSP). Rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania je podmienené procesnou aktivitou účastníka spočívajúcou v návrhu, aby mu súd priznal náhradu trov konania voči protistrane, kým rozhodnutie o priznaní náhrady trov v konkrétnej sume podmieňuje Občiansky súdny poriadok vyčíslením trov účastníkom konania v lehote ustanovenej zákonom, ktorá plynie od vyhlásenia meritórneho rozhodnutia. V oboch prípadoch je tak rozhodovanie o náhrade trov konania založené na dispozičnej zásade. Jedinú výnimku predstavuje § 151 ods. 2 OSP, ktorý v prípade nevyčíslenia trov zo strany účastníka konania ukladá súdu výlučne na základe prisúdenia náhrady trov konania povinnosť ex offio skúmať sumu trov konania vyplývajúcu zo súdneho spisu. Oficialita však v tomto prípade nezahŕňa povinnosť súdu skúmať trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia.

Naznačený model sa uplatňuje aj pri meritórnych rozhodnutiach, ktoré sa nevyhlasujú, a teda účastník konania objektívne nemá možnosť dozvedieť sa o skutočnosti zakladajúcej plynutie lehoty na vyčíslenie prisúdených trov konania. V takom prípade je povinnosťou konajúceho súdu vyzvať účastníka konania, ktorý má právo na náhradu trov konania, na vyčíslenie prisúdených trov. Len takýmto postupom možno zabezpečiť v procesnej fáze rozhodovania o náhrade trov konania rovnosť účastníkov konania, v ktorom sa meritórne rozhodnutie vyhlasuje, a účastníkov konania, v ktorom sa rozhodnutie vo veci nevyhlasuje.

Z vyžiadaných súdnych spisov ústavný súd zistil, že v sťažovateľovom prípade išlo o rozhodovanie o nariadení predbežného opatrenia pred začatím konania o merite veci. Rozhodovanie o nariadení predbežného opatrenia tak procesne tvorilo samostatné konanie, v ktorom uznesenie o nariadení predbežného opatrenia z pohľadu aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o trovách konania predstavovalo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Úlohou krajského súdu pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania bolo dôsledne postupovať podľa už citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Z obsahu vyžiadaného spisu je zrejmé, že sťažovateľ vo svojom vyjadrení doručenom okresnému súdu 2. októbra 2008 navrhol, aby mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania proti odporcom. V spojení s úspechom v odvolacom konaní tak splnil podmienky na priznanie náhrady trov konania voči odporcom. Povinnosťou krajského súdu tak bolo priznať sťažovateľovi náhradu trov konania o odvolaní. Krajský súd však takto nepostupoval, keď s odkazom na skutočnosť nevyčíslenia trov konania do momentu rozhodnutia o podanom odvolaní sťažovateľovi ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal.

Ústavný súd už judikoval, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Z už uvedeného právneho názoru ústavného súdu i zo zistení plynúcich z predložených súdnych spisov možno jednoznačne uzavrieť, že rozhodnutie krajského súdu o odvolaní sťažovateľa nie je vo výroku o náhrade trov konania v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Nezákonnosť predmetného výroku má v okolnostiach prípadu za následok aj porušenie sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal napriek tomu, že splnil všetky zákonom určené podmienky (úspech v spore a uplatnenie nároku na náhradu trov konania) na jej priznanie. Preto ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, i jeho práva na spravodlivé súdne konanie, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V ďalšom konaní krajského súdu bude jeho úlohou opätovne prerokovať sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu trov odvolacieho konania a rozhodnúť o ňom. Bude pritom povinný dôsledne rešpektovať rozlišovanie rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania na jednej strane a rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania v konkrétnej sume na strane druhej. Pritom bude povinný vziať do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ o priznanie náhrady trov konania požiadal, i keď ich výšku nevyčíslil. Preto bude krajský súd povinný postupovať v súlade s ustanovením § 151 ods. 4 OSP. V závislosti od procesnej reakcie sťažovateľa bude potom úlohou krajského súdu buď priznať sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v uplatnenej sume, alebo rozhodnúť podľa § 151 ods. 2 OSP.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny aj o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného

finančného zadost'učinenia v sume 20 000 Sk (po prepočte 663,88 €). Sťažovateľ túto svoju žiadosť zdôvodnil protiprávnosťou rozhodnutia o náhrade trov konania, „v dôsledku čoho nám vzniká škoda spočívajúca v zaplatených trovách konania“.

Z citovaného textu ústavy vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že takéto zadost'učinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovíšiť ochranu porušeného základného práva iným, ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. III. ÚS 278/05). Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základného práva sťažovateľa účinne poskytnutá tým, že o ním uplatnenom nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude krajský súd opätovne konať, a to v súlade s právnymi názormi ústavného súdu, rešpektujúc pri tom nepochybné skutkové okolnosti posudzovaného prípadu. Preto ústavný súd návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nevyhovel.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil trovy konania v sume 8 011 Sk. V stanovisku doručenom ústavnému súdu 10. júla 2009 sumu požadovanej náhrady trov konania zvýšil na 412,03 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu predstavuje 190 Sk.

S poukazom na výsledok konania priznal ústavný súd sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie – sťažnosť) v celkovej sume 6 732 Sk (čo po prepočte predstavuje 223,46 €) (bod 3 výroku tohto nálezu). Vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľa doručené ústavnému súdu 10. júla 2009 hodnotí ústavný súd ako neprinášajúce žiadne nové skutočnosti či právne názory, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie ústavného súdu, preto náhradu trov tohto procesného úkonu sťažovateľovi nepriznal.

Právna zástupkyňa sťažovateľa preukázala, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, preto ústavný súd pripočítal k priznanej sume trov konania 19 %. V súhrne tak priznaná náhrada trov predstavuje sumu 265,92 €.

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.